

DOMOVNÍK

č. 3 – BŘEZEN 2010

Dále čtete:

- Wellness nabízí dvě nové masáže (str. 3)
- Rozhovor s Ing. Tomášem Hrachovcem (str. 4)
- Vzpomínky na otce Josefa Veselého (str. 6)

CITÁT MĚSÍCE: „Lidé, kteří žijí v závisti a zlobě, neváhají se pustit i do toho nejlepšího.“

WILLIAM SHAKESPEARE, britský dramatik a básník

V únoru jsme se naposledy rozloučili s otcem Msgre. Josefem Veselým

Svět zase ztratil jednoho ze spravedlivých - člověka, který na svých bedrech nesl bolesti jiných a ještě měl sílu dávat jim rozhršení, odvahu a naději. Otec Msgre. Josef Veselý, emeritní děkan opavského děkanátu, básník a bývalý politický vězeň odešel k nebeskému otci v pátek 5. února. Jen několik dnů poté, co v Ostravě převzal z rukou prezidenta Václava Klause vysoké státní vyznamenání.

Do konkatedrály Nanebevzetí Panny Marie a na hřbitov se s ním přišly rozloučit tisíce lidí. Mnozí se do kostela ani nedostali. V mrazu stáli venku, aby mohli dát poslední sbobem člověku, kterého si vážili a kterého milovali. Jeho smrt je bolestně zasáhla a ještě dlouho potrvá, než se s ní smíří. Než si zvyknou, že otec Josef, jak mu říkali, je už tam nahoře a nejspíš je pověřen plnit nějaké nové poslání. Možná sám překvapen, protože ještě před Vánoci, kdy se zotavoval po kardiologickém zákroku, odchod neplánoval. Napsal dopis, v němž se vyznal ze svých čerstvých pocitů a operaci přirovnal k nové zkušenosti. Cennou památku na otce Josefa Veselého nám zapůjčila paní Marie Smolková.

„Chtěl bych se s vámi podělit o

bylo třeba pročistit tepny.

Nechával jsem situaci docela v klidu, snažil jsem se sloužit jako dříve. Ale tento pátek – 18. prosince – se dostavila větší únava, zkolaboval jsem a najednou jsem se ocitnul na pokoji intenzivní péče v opavské nemocnici.

Doktoři se nakonec rozhodli k převozu do Ostravy a podstoupit patriční zásah. Do Ostravy mne přivezli asi kolem 22. hodin v noci. Všechno bylo připraveno. Operace trvala asi čtyři hodiny. Nejhorší bylo ležet šestadvacet hodin na zádech a moc se nehýbat. Všechny akce pak byly ukončeny v sobotu ve 20 hodin a od té chvíle jsem se mohl více hýbat a dokonce jsem usnul. V neděli probíhala pomalá rekonvalescence. Musím pochválit lékaře i sestry, všichni byli na jedničku. V pondělí v poledne jsem byl zase přemístěn do Opavy. Po dvou denním pozorování mne pak ve středu v poledne propustili domů na Rooseveltovu 44.

Prozatím se cítím dobře a pokud se nic nezmění, mohlo by to vylepšit mou situaci. Prožil jsem novou zkušenost a upřímně děkuji všem, kdo na mne pamatovali. Vděčně vzpomíná a žehná P. Josef“

Všichni víme, jak důležitou roli sehrál před dvaceti lety otec Josef při vzniku Charity Opava, že jí byl po celou dobu jejího trvání nablízku a že pouto, které nás spojovalo, bylo silnější než smrt. O to těžší bude pro většinu Charitáků vyrovnat se s jeho odchodem.

Vzpomínky, ale zůstanou a pohladí, kdykoli je člověk přivolá. Zajímá-li vás, jak na tohoto vzácného člověka vzpomínají někteří z vás, čtete stranu 6.

••• Slovo ředitele

Za otcem Josefem

V únoru jsme se rozloučili s otcem Msgre. Josefem Veselým. Přestože jej již dlouho trápilo zdraví, jeho odchod přišel nečekaně. Pan děkan toho v životě mnoho vytrpěl a ani jeho cesta ke kněžství nebyla jednoduchá. Při jedné z našich rozmluv vzpomínal, že významní pocítil již v dětství. Byl konec války a on se ocitl v nemocnici s těžkým zánětem slepého střeva. Kolem něj umírali lidé a on, patnáctiletý chlapec, se poprvé vážně zamýšlel nad smyslem života a nad tím, jak jej prožít, aby byl lidem prospěšný. V roce 1948 začal studovat teologickou fakultu, kterou ale o dva roky později komunisté zavřeli. Otec Josef putoval na tři roky na vojnu k PTP. V roce 1961 byl zatčen za členství ve Společenství Vladimíra Neuwirtha a ve vykonstruovaném procesu odsouzen na 13 let. Nenechal se zlomit, naopak, kriminál prohloubil jeho vnitřní život a upevnil rozhodnutí stát se knězem. V roce 1962 jej ve valdické věznici tajně vysvětil biskup Korec. Než však získal státní souhlas k výkonu duchovenské služby, trvalo to dalších osm let. Proč připomínám právě tuto část jeho života, tu klikatou a dvě desítky let dlouhou cestu ke kněžství? Já vím, je jiná doba, ale i tak si v této souvislosti kladu otázku, proč tak často házíme flintu do žita při prvním nezdaru, proč se tak snadno vzdáváme svých ideálů, pokud je nenalezneme za nejbližším rohem. Otec Josef vytrval přes všechny ústrky a ponížení, kterých se mu během života hojně dostávalo. A to bychom si měli připomínat.

Jan HANUŠ, ředitel

+ BŘEZEN

Byli jsme v televizi

Po téměř roce od natočení reportáže o naší mobilní hospicové jednotce Pokojný přístav jsme se konečně dočkali jejího uvedení v televizi. Materiál byl odvysílán na Nově v neděli 21. února v pořadu Střepiny, který se zabývá problematikou eutanázie. Pokud máte zájem reportáž dodatečně shlédnout, je to možné. Zadejte do vyhledávače: archiv.nova.cz a pokračujte v sekci hledání podle data.

— BŘEZEN

Poloviční dotace

Krajská inspekce Moravskoslezského kraje loni prověřila naši Linku důvěry, a to s vynikajícím výsledkem. Nyní přišlo zklamání. Linka důvěry dostala letos od Ministerstva práce a sociálních věcí a také od opavského Magistrátu o polovinu menší dotace než v uplynulém roce.

STALO SE

• Máme novou pec

Výroba keramiky se neobejde bez kvalitního výpalu. V závěru loňského roku nám dosloužila největší pec, kterou jsme nedávno museli vyměnit za zcela novou. Nebylo to jednoduché, velká váha pece ve stísněném prostoru vyžadovala složitou manipulaci, silné muže a pevné nervy. Začátkem února však již byla v provozu a jako vůbec první se v peci vypalovaly keramické růže, které Chráněné dílny sv. Josefa vyráběly pro ostravskou firmu Arcelor Mittal.

• Bravo, Slezské muzeum!

Záměry ředitele Slezského zemského muzea Antonína Šimčíka zpřístupnit expozice handicapovaným lidem ocenil ředitel Charity Opava Jan Hanuš. Historická výstavní budova byla vystavěna v letech 1893 až 1895 podle projektů vídeňských architektů Johanna Schreiringera a Franze Kachlera. Poslední úpravy pak proběhly v roce 1984. Nyní ředitel SZM Antonín Šimčík zadal výběrové řízení na opravu a modernizaci této kulturní památky a zřízení nové expozice zaměřené na slezský region. Myslel přitom hlavně na tělesně postižené. Budova totiž bude bezbariérová a na výstavy se tak dostanou i návštěvníci na vozíčku nebo rodiče s dětmi v kočárcích. Vedle hlavních schodů bude příjezdová rampa a v zadním traktu budovy je naplánován výtah. Celá expozice bude přizpůsobena osobám s pohybovým omezením. Navíc přibude muzejní obchod, občerstvení, prostory pro děti a mnoho dalších novinek, které zajistí návštěvníkům ten pravý komfort. Bravo!

KALENDÁRIUM

* V březnu 1993 byl dokončen stavební projekt Domova pro zrakově postižené.

* 1. března 1995 zahájil činnost Stacionář pro seniory - Klub sv. Anežky pod názvem Charitní klub svatě Anežky.

* V březnu 1998 koupila Charita Opava Dům sv. Josefa v Jaktáři. Dnes je zde ředitelství a další střediska.

* V březnu 2002 se uskutečnila sbírková velikonoční akce pro Stacionář Mraveneček - Děti dětem.

* 1. března 2006 získala naše Občanská poradna Certifikát kvality poskytovaných služeb.

Možná, že skutečně existuje něco mezi nebem a zemí

Riša je jedním z těžce postižených dětí v Mravenečku. Před chvílí se najedl a teď polohuje, odpočívá na zíněnce. Vypadá, že jeho myšlenky jsou bůhví kde a občas jako by se zasmál. Člověka napadne - jaký asi je ten jeho svět a je v něm vůbec něco k zasmání?

Pracovnice Mravenečku Eva Dubová říká, že přestože Řiša nemluví, domluvit se s ním lze. Přináší elektronický diář, položí si jemně jeho zdánlivě bezvládnou ručičku na svou ruku a zeptá se ho jestli chce něco říci. Společně se dotýkají klávesnice, na kterou se paní Eva nedívá. Na displeji se začínají objevovat písmena, která se před očima mění ve slova. Řiša píše, že má radost... Asi existuje něco mezi nebem a zemí. Eva Dubová je dlouholetou a

zanícenou stoupenkyní alternativní metody zvané „Usnadňovaná komunikace“, která byla rozpracována v Austrálii. Zprvu u lidí s autismem a mozkovou obrnou. Eva Dubová absolvovala školení a semináře a dnes se s její pomocí domlouvá s většinou dětí v Mravenečku.

„Každý člověk, ať je postižen sebevíc, rozumí řeči a má v sobě mnoho myšlenek a citů. Abeceda je zasuta v jeho nevědomí. Komunikační partner mu poskytuje pouze podporu ruky a

doprovází pohyb ke klávesám, aniž by ho vedl. Uvěřila jsem tomu hned, ale trvalo mi dlouho, než jsem se naučila vypnout přitom své myšlenky. To je nutné,“ vysvětluje Eva Dubová a podotýká, že metoda vyžaduje dlouhodobé poctivý trénink. Také v jejím případě se úspěchy dostavily až po čase. Teď už si prostřednictvím klávesnice uživatelé řečnou, co chtějí dělat, nač mají chuť a některé děti se tak mohou i učit počítat nebo rozpoznávat barvy. A protože se mohou vyjádřit, jsou klidnější a spokojenější. Jak dále Eva Dubová uvedla, tuto komunikaci lze uplatnit i u lidí v komatu: „Měli jsme klienta Lukáše, shodou okolností byl prvním, u koho jsme s touto metodou začínali. Později ale onemocněl a ležel v umělem spánku na ÁRU v Ostravě. Umíral a tehdy zavolali jeho rodiče, že by se s ním chtěli rozloučit. Bála jsem se, že se to nepodaří, byla to výjimečně těžká a vyjádřitelná situace. Ale z Lukáše vyzářoval klid, s rodiči se opravdově pěkně rozloučil a ještě je utěšoval. Plakali jsme všichni... ale zároveň jsme měli pěkný pocit z toho, že měl ještě naposledy možnost dát mamě a tátovi najevo jak je má rád.“

Ne každý usnadňovaný komunikací věří. V Mravenečku se ale metoda osvědčila. Nepochybně pootevřela mnohá vrátka a vnesla do života klientů a jejich rodin něco nového a hezkého. A to je dobře.

Mistr Mirek Spáčil tančí v Radosti

Klienti sociálně terapeutické dílny Radost se jednou týdně učí tancovat. Nejsou to ovšem taneční ledasjaké - vede je totiž špičkový taneční mistr Mirek Spáčil, který těmto klientům Charity Opava dává hodiny již druhým rokem.

Nápad dostala vedoucí Radosti Lucka Bedřichová a nutno říci, že vyvolal nadšení na obou stranách. Mistr a jeho žáci si rychle padli do oka a zcela vyvrátili tvrzení, že učení je mučení. Začínali mazurkou, pak přišlo na řadu merenge, latino nabitě emocemi, anglický waltz, mambo a country. „Od prvopočátku se mi s nimi pracuje dobře. Jsou přístupní a vždy pozitivně naladěni, bez zábrán,

nebojí se pohybu a co je hlavní, mají z toho opravdovou radost,“ říká na adresu klientů Radosti Mirek Spáčil a zároveň chválí jejich vychovatelky: „To, co se na hodinách holky a kluci naučí, s nimi pak trpělivě procvičují. To je fajn, protože si díky tomu snadněji osvojují pohybové návyky.“

Mirek Spáčil sestavuje hodiny tak, aby byly pestré. Střídání stylů a rytmů je podle něj důležité. „Kdyby-

chom se věnovali jen jednomu tanci, klienti by se brzy unavili a nebavilo by je to,“ dodává taneční mistr. „V běžných kurzech se normálně hlídá přesnost kroku, rytmus, prostě každá maličkost. Zde je to ale pro radost a takové sledování by bylo omezující. Oni tančí podle fantazie a nálady a tak to má být.“ Každá lekce pak končí tancováním s rytmickými nástroji, jako jsou chřestítka, rumba koule a bubínky, kterými naši tanečníci doprovázejí hudbu linoucí se z přehrávače. Je to také výstavní vyvrcholení, které mají všichni moc rádi. V současnosti probíhají taneční přímo v Charitě Opava v Jaktáři a navštěvuje je čtrnáct klientů. Nejostřílenější je Radim, který letos už absolvoval ples v Malých Hošticích a moc se mu tam líbilo. Nejvíce ho prý baví country a waltz. Jirka s Jarkem svorně říkají, že mají rádi všechny tance bez rozdílu. Ale jít na ples jako Radim by si podle Jirkových slov asi netroufli. Evička se pak svěřila, že nejlepší tanec je merenge a nejlepší tanečník pan Spáčil. A na tom se shodli všichni z Radosti.

Wellness obohatí nabídku o dvě zcela nové masáže

Maséři Daniel Soška a Štefan Kurinec se vrátili plni nadšení ze školení, zaměřeného na rekondiční masáže s využitím horkých kamenů a dalších prohřívajících médií. Školení bylo akreditováno Ministerstvem školství České republiky a středisko Wellnes tak už v březnu obohatí svou nabídku o dvě masáže.

Vychází vstříc klientům, kteří už se po něčem novém poptávali. Nač se tedy mohou těšit?

„První je relaxační masáž celého těla lávovými kameny, které se nahřívají ve zvláštních kamínkách,“ začíná náš rozhovor Daniel Soška a hned upřesňuje, že kameny nemusí být nutně sopečného původu. Mohou to být například i kameny z řeky nebo od moře. Musí

však v sobě obsahovat energii a musí jich být přesně třiadesát. O tom, že to bude masáž de luxe svědčí fakt, že již před staletími se králové s oblibou nechávali hýčkat horkými kameny, které jim přikládali na tělo. Procedura trvá dvě hodiny a její předností je prohřátí celého organismu, uvolnění a dobití energie. Na závěr pak přichází harmonizace sedmi základních

čaker těla polodrahokamy. „Je dobré, aby člověk, který na tuto masáž přijde, znal svůj zdravotní stav. Ne každý ji totiž může podstoupit, my už ale každému poradíme. Lze také vynechat postižené místo, například křečové žíly,“ dodává Soška. Tato masáž by se podle něj měla provádět jednou týdně. Jednou za čas pak bude nutné zakopat kameny na delší dobu do země, aby si obnovily energii.

Další, doslova sladkou proceduru pak představil Štefan Kurinec. Jedná se o detoxikační medovou masáž, která se provádí směsí nahřátého oleje a medu. I s odpočinkem trvá hodinu a půl, a je dobrá na pročištění kůže. Masírují se pouze záda, hýždě a stehna. „Na prání ale můžeme přidat i nohy, břicho a dekolt,“ upřesňuje Kurinec. Potencionální klienty pak bude určitě zajímat, zda nebudou po masáži ulepení od medu. „Každé tělo přijímá tuto speciální emulzi jinak, záleží na typu pokožky. Někomu postačí aby se pak utřel, jiný se bude muset osprchovat. U nás je samozřejmě sprcha k dispozici.“

Oba maséři si tyto masáže vyzkoušeli vzájemně na sobě a prý se museli pochválit. „Byl to úžasný pocit, člověk byl jako znovuzrozený. Už jsem zvědav na klienty, jak se jim to bude líbit a co řeknou,“ těší se Daniel Soška.

Chráněné dílny sv. Josefa zavaleny prací

Slovo krize už známe ve všech pádech a taky ve všech důsledcích. Krize prostě ještě nepominula a neodmyslitelně k ní patří fakt, že stále více firem se potýká s nedostatkem zakázek. Odevšad slyšíme, že není práce...

V Chráněných dílnách sv. Josefa si zatím našťástí nestěžují. „Díky Bohu, už od konce loňského roku jsme zavaleni zakázkovou prací od firem Lena, Iktus a AVHB. Oproti minulým letům se tentokrát v kompletačních dílnách pracovalo až do vánočních svátků. Zvláště velká zakázka firmy Lena, pro kterou se zde kompletují hračky, nám dávala zabrat. Jedná se o mnohatisícové položky z několika druhů a práce vyžaduje velké na-

sazení všech zaměstnanců,“ vysvětluje marketingový pracovník Chráněných dílen Pavel Šefránek. Objemově náročná zakázka zabírala hodně místa, takže se musely dočasně využít i prostory keramické dílny. Krabice s jednotlivými díly pak byly uloženy i venku a manipulaci s nimi stěžoval snít. Nasazení zaměstnanců dílen je třeba ocenit i proto, že současně s realizací zakázky se prováděla také rekonstrukce v dílnách.

„Každý den se muselo improvizovat a kompletační práce probíhaly v prostorách, které byly zrovna volné. Musely se dělat i přesčas,“ upřesňuje Pavel Šefránek.

Práce na zakázkách pokračovaly i v prvních dvou měsících letošního roku. Zajímavou objednávkou získaly Chráněné dílny sv. Josefa, když před vánoce prodávaly své výrobky v ostravské firmě Arcelor Mittal. „Naše věci se jim líbily, tak jsme zástupce firmy pozvali na prohlídku dílen. Výsledkem pak byla velká zakázka keramických ráží na bambusovém stvolu, které zaměstnankyně firmy Arcelor Mittal dostanou jako dárek k MDŽ,“ dodává Pavel Šefránek a ukazuje růže, které se právě balí.

Dílny mají podle něj také za sebou i první prodejní akci v Lázních Klimkovice, kam se s novým sortimentem vrátí zase na konci března. Velikonoční zboží pak představí také v již zmíněném ocelářském gigantu Arcelor Mittal v Ostravě – Kunčicích.

Stane se

• Sváteční aranžování

Už přemýšlíte, jak si na Velikonoce vyzdobit byt? Inspiraci naleznete při „Velikonočním aranžování“, které připravuje charitní Mateřské centrum Neškola. Jak prozradila vedoucí střediska Petra Jochimová, kdo přijde, může se naučit hezkou vazbu ze zeleného břečtanu a vajíček, vhodnou na slavnostní stůl. Materiál bude na místě a vítány budou i maminky, které přijdou poprvé. Akce se uskuteční v pátek 26. března od 8 hodin v Opavě na Masarykově 39 v 1. poschodí Minoritského kláštera a v sobotu 27. března od 14 hodin v Kravařích na Náměstí 43 v Klubovně farního úřadu.

• Člověče, nezlob se

Klienti Denního stacionáře pro seniory a klienti Radosti se spolu utkají ve hře Člověče, nezlob se. Turnaj se po loňském úspěchu koná již podruhé, a to v úterý 16. března v 9 hodin v denním stacionáři. Jak jsme se dověděli, obě družstva už se těší, ale taktiku, s níž půjdou do boje nikdo prozradit nechtěl. Vítězové obdrží diplomy.

• Sťahování motivační dílny

V březnu změní svou adresu Tvořivá motivační dílna pro duševně nemocné klienty. Z Komenského ulice se přestěhuje na Mařádkovu. Dílna tak získá navíc sklepní prostory, které časem dovolí rozšířit činnost a klienti budou mít možnost vyjít během dne do zahrady, což jim určitě prospěje.

Napsali o nás

• Dům sv. Cyrila a Metoděje

Přesouváme se do jídelny, kde si zkusíme, alespoň na chvíli, jaké to je ztratit zrak. Na oči dostáváme klapky a do ruky slepeckou hůl. Máme strach udělat pár kroků a každý z nich si pečlivě rozvažujeme. Přijímáme pokyny, jak se pohybovat, avšak není vůbec jednoduché je dodržovat. Konečně je po všem a můžeme se navrátit zpět do světa vidoucích. Naučit své klienty orientovat se v prostoru a bez potíží zvládat běžné denní úkony, to je vlastně cílem a hlavní náplní tohoto domu na půl cesty.

Opavský a hlučínský Deník,
13. února 2010

„Kdysi jsem na tři měsíce oslepnul,“ vzpomíná předseda Obchodního družstva Tempo Ing. Tomáš Hrachovec

Vztahy, které již delší dobu pojí Charitu Opava a Obchodní družstvo Tempo Opava, převyšují svým lidským rozměrem běžnou spolupráci dvou organizací. Těží z ní především těžce zdravotně postižení lidé, kteří v Charitě našli práci a Tempo jim umožňuje jejich práci prodat. V supermarketu Terno v Jaktáři nám družstvo poskytlo prodejní místo, kde zaměstnanci Chráněné dílny ve Vlastovičkách nabízejí své výrobky z keramiky. Předseda Obchodního družstva Tempo Ing. Tomáš Hrachovec je obchodníkem tělem i duší, ale také člověkem se srdcem na pravém místě. Jak to jde dohromady? To jedna z otázek, které jsme panu předsedovi položili.

*** Váš tatínek Oldřich Hrachovec vedl celá desetiletí prodejnu Jednoty v Háji ve Slezsku a měl pověst poctivého, ochotného a váženého obchodníka ze staré školy. Jeho práce nekončila se zavírací hodinou. Jak vás toto prostředí utvářelo?**

S obchodnickou rodinou můžete jít až téměř do „pravěku“. Pokud vím, již můj pradědeček provozoval obchod a pekárnu, dědeček v tom pokračoval, takže má rodice již jen šli v jejich šlépějích. No a protože jsme bydleli v bytě nad obchodem, tak jsem s nimi trávil v obchodě v podstatě celý život. Asi mně to hodně ovlivnilo, protože po základce jsem šel naprosto automaticky na ekonomickou školu a po maturitě na Vysokou ekonomickou školu v Praze. No a jak jinak, na fakultu
o b -

dnes Tempo liší od Jednoty?

Téměř vším. Za posledních sedm let jsme totálně firmu přebudovali. Změnili jsme všechny vnitřní procesy počínaje objednávkami zboží, přes jeho distribuci, komunikační kanály, účetnictví a metodami prodeje konče. Postupně přebudováváme interiéry

jsou tak progresivní jako my. Naše cíle, metody práce a hlavně informace pro rozhodování se postupem času od sebe tak diametrálně vzdálily, že jsme s nimi před dvěmi lety ukončili téměř veškerou spolupráci. Dnes jsme naprosto samostatní ve svém rozhodování a mohu říci, že to přináší své ovoce. Jsem rád, že jsme to udělali.

*** Co vás přivedlo ke spolupráci s Charitou Opava?**

Abych pravdu řekl, spolupracujeme s Charitou již tak dávno, že si ani navzpomínám, co nás k této spolupráci přivedlo. Možná že to ovlivnil i můj osobní průvih, kdy mi v 25 letech vlítlo do obou očí vápno. Byl jsem 3 měsíce úplně slepý, vodili mně na záchod, museli mně málem krmit, protože jsem jidlo z talíře rozmatlal téměř po celém stole a lžička pořád prázdná. Nic jsem na ni nenabral. Bez pomoci jiných bych padl. Dostal jsem se z toho díky lékařům a své pevné vůli zvitězit. Až pak mi řekli, že mé šance ještě někdy vidět byly tak desetiprocentní. Člověk dokáže úspěšně žít s jakýmkoli handicapem, pokud má pevnou vůli žít, neupadne v trudomyslnost a hlavně má kolem sebe lidi, kteří jej v tom podpoří. Jsem přesvědčen, že toto je osmdesát procent úspěchu. A zbývajících dvacet procent přísluší lékařské vědě a hmotným
p o d m i n -
k á m .

že duševně nemocným lidem, o které se stará charitní středisko Chráněné a podporované bydlení..

O tom jsem v podstatě již mluvil v přechozí otázce. Člověk musí být aktivní, musí být činorodý, musí mít proč žít, mít pocit že je užitečný sobě a svému okolí. Tyto aktivity jsou často limitovány hmotnými možnostmi, takže, máme-li tu možnost tyto hmotné možnosti nějak vylepšit, proč bychom to neudělali. Ale to je jen zlomek úspěchu, to je jen příspěvek do těch dvaceti procent. Zbytek k tomu musí lidé přidat sami ve svých hlavách, ve své chuti dělat něco užitečného pro sebe a pro ostatní.

*** Podporuje Obchodní družstvo Tempo také jiné charitativní projekty?**

Podporujeme více projektů. Před vánoce jsme s jednou kolegyní například zorganizovali mezi zaměstnanci sbírku hraček a ty pak odvezli do Marianum. Také se angažují v Lions Clubu, což je celosvětová humanitární organizace, která se věnuje boji se slepotou a nemocemi zraku. Máme po celém světě 2 miliony členů, naposledy jsme organizovali sbírku starých nepotřebných brýlí pro rozvojové země. Je toho fakt hodně, ani to zde nelze všechno vypsat. Snažíme se ale vždy přispívat hmotně, nikdy ne penězi.

*** Jak už jsme předeslali, jste obchodníkem tělem i duší, ale také člověkem se srdcem na pravém místě. Může si to podnikatel v dnešní době vůbec dovolit?**

Všechno se dá. Jen mně šťve, že u nás není možnost, stejně jako je tomu v mnoha jiných státech, že část daní pošlete na konkrétní humanitární projekt sami. Proč o všem musí rozhodovat chytrulini v Praze? Mám pro to jen jedno vysvětlení, ale to by mne ti chytrulini mohli žalovat, tak to raději ani neřeknu nahlas. Myslím si, že za normálních okolností by bylo na tyto projekty mnohem více peněz, že by se neztrácely někde ve vesmíru. Třikrát dražší kilometr dálnice než v Německu, to snad mluví samo za sebe. Víte o tom, že každý z nás si užije jen polovinu peněz co vydělá? Stejně velkou částku odvedeme přímo v daních, nebo ji za nás zaplatí zaměstnavatel, nebo to zaplatíme v daních skrytých v ceně zboží. Takže pokud

chodní, obor – řízení vnitřního obchodu. Vůbec mně nenapadlo, že bych šel na něco jiného. Po škole jsem nastoupil do obchodní firmy.

*** Není tajemstvím, že Tempo Opava je nástupnickou organizací spotřebního družstva Jednota, kterou jste přetransformoval v moderní obchodní síť. Čím se**

prodejen, měníme i zevnějšek. Dá se říci, že máme přebudovanou téměř polovinu prodejen. Je to ale šíleně moc přemýšlení, protože každá prodejna je jinak umístěná a jinak řešená. Vyžaduje to šíleně moc práce a bohužel i peněz. No a těch se v současné krizi na takové projekty dostává čím dále tím méně. Bohužel ne všechna družstva, a je jich v republice padesát,

Ale, pokud to člověk vzdá, tak to je konec. Věřte, že vím moc dobře o čem mluvím. Je to má životní zkušenost. A taky ještě jedna věc. Nikdy se nezabývej tím, co mohou ostatní udělat pro tebe, ale tím, co ty můžeš udělat pro sebe a pro ostatní.

*** Nedávno jste přišli s další velikou nabídkou, která pomůže**

pokračování ze str. 4

vydělá průměrný občan řekněme tolik, že si za to může nakoupit zboží za 10 000 Kč, tak dalších 10 000 Kč dostanou od tohoto občana chytrulíní v Praze. A já se ptám, kde ty prachy jsou? Co mi za ně dávají? Jak je možné, že to nestačí a ještě nás zadlužili? Zadlužili i naše děti a vnoučata. Víte o tom, že to „co politici rozházeli do roku 2008, budou splácet ještě naše děti a vnuci až do roku 2057? Stačí se podívat jen na webové stránky ministerstva financí a každého přejde sranda. Kdo tvrdí, že se státní dluh nemusí splácet – to je ekonomický idiot. Do kdy budou rozepsány dluhy za rok 2009 a 2010, to si vůbec netroufnu odhadnout.

***To nezní optimisticky, politici tvrdí, že krize končí.**

Tak to tvrdí jen politici, protože lidi nemají rádi špatné zprávy, které se dotýkají jejich osoby. Notabene před volbami, kdy se každý hlas počítá. A vítězství ve volbách znamená zařadit se mezi chytrulíní, kteří rozhodují jak utratit polovinu z toho co jsme si my v potu tváře vydělali. To je velice lákavé.

tím vyřešili minulý rok a možná letošní, že dopady nebudou takové. Ale ty miliardy bude muset každý stát zaplatit. A stát nemá jiné peníze než ty, které vymlátí na daních z nás občanů. Takže, to co teď pomohlo na pár měsíců, nás bude brzdit v následujících desítkách let. Obávám se, že všechny možné daně narostou tak, že nám ceny zboží zdraží o dobrých 15 % proti dnešku. A tím se srazí naše životní úroveň, ale i rozvoj do budoucna. A vůbec není podstatné, která partie chytrulínů volby vyhraje. Ekonomické zákony jsou zákony přírodní, proti těm se nedá bojovat, ty se prostě musí respektovat. Ale dost chmurných vyhlídek. Ještě se natrápíme, až to na nás dopadne, prozatím si užijeme předvolební kampaně, jaké světlé zítřky nás čekají, jak nám budou lézat pečení holubi přímo do huby.

*** Jednota měla širokou členskou základnu, přijímá také OD Tempo nové členy (aniž by byli zaměstnanci) a jaké výhody to skýtá?**

Máme stále osm tisíc členů – vlastníků naší firmy. Člen v družstvu je

Ústředí OD Tempo Opava a oblíbená prodejna na Horním náměstí

Prostě politiky – tedy naše politiky nemám rád. Ekonomové jsou více při zemi. Tvrdí, že politici svými rozhodnutími po celém světě nejen krizi nevyřešili, ale naopak prohloubili a prodloužili. Historie to ukazuje naprosto jasně. Politici nacpali miliardy do ekonomiky, aby oživilo poptávku. No dobře,

jako akcionář v akciové společnosti. Je jeho vlastníkem. Nové členy přijímáme stále, ročně se přihlásí přibližně sto nových členů, i když neděláme žádný nábor. Největším tahákem z celé řady členských výhod jsou lepší podmínky na „čipových kartách“. Platíte-li těmito kartami v našich obchodech

své nákupy, dostanete z každého nákupu až 5 % slevy. A že to nejsou malé částky dokazuje fakt, že ročně na těchto slevách vyplácíme přibližně 10 milionů korun. Čipové karty umí strašně moc dalších věcí, například jimi můžete provádět bankovní převody. Přijde vám třeba vyúčtování za vodu, plyn nebo cokoli jiného. Máte možnost to zaplatit na poště složenkou, nebo na kterékoli naší prodejně do terminálu zadat příkaz. My z vaší čipové karty odečteme příslušnou částku a z účtu naší firmy tuto částku zašleme na vámi uvedený účet. Za převod zaplatíte pouhé tři koruny. Odhadujeme, že tím naši zákazníci ušetří přibližně 2 mil. Kč ročně na poplatcích. To je milé, že? A tak bych mohl pokračovat do nekonečna. Více se dočtete na našich webových stránkách www.odtempo.cz. To si zapamatujte, „odtempo“ je zkratka „obchodní družstvo Tempo“. Jednoduché.

polská vláda tak šikovně podtrhla kurz zlotého, že se najednou naše zboží stalo pro Poláky nezajímavé a naopak polské zboží se stalo pro naše občany cenově velice zajímavé. Řekl bych, že tato konkurence je mnohem horší než supermarkety. A proč chodit nakupovat k nám do našeho supermarketu TERNO? Mimo již zmíněné slevy z každého nákupu placeného čipovou kartou je výhodou to, že my se soustředíme jen na zboží denní potřeby. U nás nemusíte nabíhat kilometry kolem vrtaček, dlaždiček, televizorů, počítačů a dalších věcí, které kupujete jednou za deset let. My nabízíme skutečně jen to, co potřebujete běžně. A cenově jsme v tomto naprosto srovnatelní. Mimo supermarketu Terno máme ještě téměř padesátku středně velkých prodejen TUTY, a to až po Prostějov a pak stejné množství těch nejmenších prodejen JO.

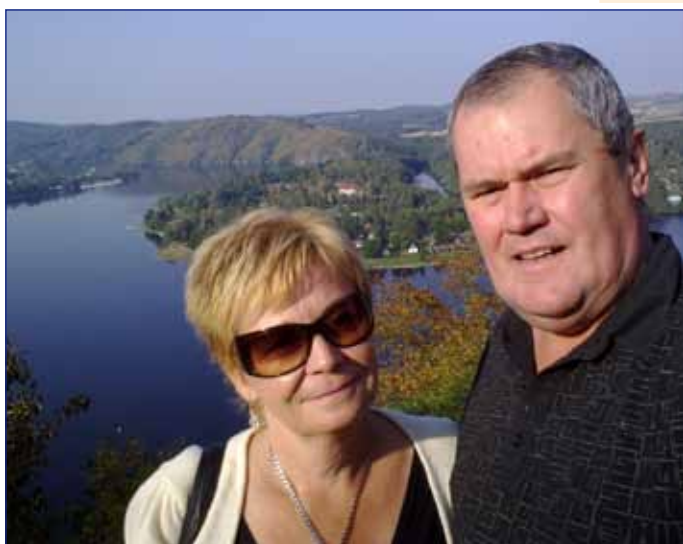
*** Děkujeme za rozhovor**

Ing. TOMÁŠ HRACHOVEC

NAROZEN: 10.10.1950
BYDLIŠTĚ: Háj ve Slezsku
RODINA: manželka Nina, syn Petr, dcera Barbora
STUDIUM: SEŠ Opava, Vysoká škola ekonomická Praha
ZAMĚSTNÁNÍ: Pramen Ostrava, TEMPO Opava
ZÁLIBY: lyžování, cyklistika, windsurfing, turistika, filmy, počítače, prostě všechny aktivity, které člověku udělají radost

*** Opava má přesupermarketováno. Proč by měli lidé chodit nakupovat k vám?**

Opava má totálně přesupermarketováno. Na jednoho občana je v Opavě 3,5 x více supermarketů, než jaký je průměr v západní Evropě. Proč? Těm firmám se dlouho nedařilo v Polsku. Spočítaly si, že od Krnova po Český Těšín je nás sice 1 milion, ale bezmála 4 x více je Poláků hned za hranicí. Tak začali budovat ty supermarkety s vidinou, že Poláci budou jezdit nakupovat sem. Jenže pak se to v Polsku uvolnilo, takže vybudovali supermarkety i tam. A navíc,

Předseda OD Tempo Opava Ing. Tomáš Hrachovec s manželkou Ninou

Jak vzpomínáme na otce Josefa Veselého

Rádi jsme mu naslouchali

Mé první vzpomínky na otce Josefa Veselého jsou z osmdesátých let, kdy občas chodíval k nám domů na návštěvu. Několikrát přišel společně s P. Pavlem Jančíkem. Bývalo to v neděli. Po obědě nahlídl P. Pavel kytaru a následovala hodinka písniček, prokládaných básněmi a duchovním slovem. Otec Josef velice povzbudivě promlouval o životě a o víře. Rádi jsme mu naslouchali. Často recitoval své básně. Tehdy jsem je slyšel poprvé a zaujalo mne, že je sám přepisoval na psacím stroji a z tenkých papírků je také četl. Tehdy jsem jej slyšel mluvit i o jeho uvěznění. Myslím, že tam také jeho první básně vznikly. Vůbec mi nešlo z hlavy, jak někdo mohl tak jemného a dobrého člověka odsoudit a zavřít do vězení. Cítil jsem to jako velkou nespravedlnost. Vzpomínal na osobnosti, které v „kriminále“, jak on říkával, potkal. Dnes, tak jako tehdy, vnímám naději a lásku, pro kterou žil. Jako kněze jsme ho oslovovali otče a tím nám skutečně byl. Opravdově s námi prožíval naše radosti i naše starosti a bolesti. Byl nám vždy nablízku. Do konce svých sil, ač sám nemocný, pravidelně navštěvoval jiné nemocné. Určitě to jsou stovky lidí, které povzbudil a potěšil svou návštěvou. Jsem velmi vděčný za to, že patřím k veliké skupině lidí, kteří s otcem Josefem mohli jít kus cesty života.

Jan Hanuš

Děkuji otce Josefe

Děkuji otci Veselému za jeho lidský citlivý přístup. Když mi na první adventní neděli roku 2007 umírala sestra a já jsem mu to telefonovala, chystal se právě na mši svatou, kterou sloužil v 9 hodin ráno v Marianum. Před mší sdělil lidem: „Teď jsem dostal telefonát, že umírá Slávka Foldynová. Budu na ni při mši svaté pamatovat.“ Známí, kteří byli v kostele, mi to

hned sdělili a modlili se též. Díky otce Josefe, že jste byl našim pastýřem.

Anna Foldynová

Neznali jsme se dlouho

S otcem Josefem Veselým jsem se znal krátce. Poznali jsme se v Kravařích – Koutech na věčných slibech sestry Bitomské z řádu Sester Služebnic Nejsvětějšího srdce Ježíšova v roce 2006. Tehdy jsme toho spolu moc nenamluvili, ale později jsem jej doporučil jedné rodině, která měla problémy. Byl jsem překvapen, jak úžasně v té rodině zapůsobil a pomohl. Po mém přestěhování do Opavy jsme se setkávali častěji. Vždy jsem obdivoval, jak jej lidé měli rádi a často jsem nad tím přemýšlel. Vždyť otec Josef Veselý nebyl z těch, kteří by si kolem sebe sami vytvářeli nějakou aureolu, byl skromný, jeho kázání byla stručná a bohoslužby krátké. Nebylo to ani délkou jeho působení. Devětadvacet let sice je dlouhá doba, ale znám kněží, kteří jsou v jedné farnosti čtyřicet, padesát i více let a nemají s farníky takový vztah. Ta láska lidí k němu byla přirozená a vyvěrala z toho, že otec byl stále s nimi. Chodil do nemocnic za nemocnými, chodil do rodin, bavil se o jejich problémech, myslel na ně. Jak už jsem předeslal, neznali jsme se dlouho, ale stačilo to, abych poznal, jak vzácným člověkem byl.

Mieczyslaw Augustynowicz

Vzpomínka, která přetrvá

Ve středu 3. února jsem byla požádána o doprovod k lékaři. Neodmítla jsem to, ačkoli jsem měla domluvenou návštěvu u otce Josefa. U lékaře jsem se neplánovaně zdržela hodně dlouho, a tak jsem otci volala a omluvila se mu, ať mně nečeká, že nestihnou přijít včas a

nechci mu nabourat jeho další program. Otec se ptal, kde jsem, a když slyšel, že u lékaře, řekl mi, že se nemám honit. Chvilí jsme si povídali a pak se se mnou rozloučil slovy: „...tak děvuchu sbohem!“ Tak se obvykle neloučil, ale v tu dobu mi to nedošlo. Teprve když jsem se ve čtvrtek dověděla, že ho převezli z opavské nemocnice do Ostravy a následně v pátek, že byl povolán k nebeskému Otci, uvědomila jsem si, že jeho slova „tak děvuchu sbohem“ byla jeho rozloučením. Tato jeho slova mě budou provázet asi hodně dlouho a stále budu cítit jeho blízkost. Otče Josefe, díky za všechno!

Zdislava Sovadinová

Čím pro mě byl Msgre. Josef Veselý

Monsieur Josef Veselý pro mě zůstane vždy člověkem s velkým srdcem naplněným city a pochoopením pro ty, kterým se nedostávalo lásky, nebo jim nemoc nedovolila užívat si život radostně. Přicházel za trpícími do nemocnic nebo do jejich domovů s vlídným slovem a útechou. On sám zažil mnoho těžkých dnů. Zůstaly po něm básně plné moudra, které si už teď čtou děti těch, které kdysi Josef Veselý křtil, s nimiž byl u svatého přijímání a které také odával. Při svěcení zvonu v Pustých Jakartických obyvatel dle tradice uložili do kopule věžičky s ostatními cennostmi pro další generace také sbírku jeho veršů. To svědčí o tom, jak si Msgre Josefa Veselého vážili. Jsem vděčná za dobu, kdy jsem mohla být v jeho přítomnosti. Dokázal zaujmout dospělé i děti. Už navždy mi zůstane v uších věta, kterou řekl mé vnučce Terezce: „Až budeš smutná, přijď za mnou, já jsem Veselý.“

Helena Smějová

Marie, víme o sobě ...

Jsem Bohu vděčna, že otec Josef byl a je přítelem naší rodiny, že byl a je duchovním otcem mnohým. Jsem Bohu vděčna i za to, že 3. února, dva dny před otcovou smrtí, vedl mé kroky k němu. Ptala jsem se: „Otče, jaké to bylo s panem prezidentem při předávání řádu?“ Z celého rozhovoru vyzářovala vyrovnanost, spokojenost, vděčnost i úžas, a to přesto, že v Ostravě zkolaboval a věděl, že ve čtvrtek znovu nastupuje do nemocnice na nové vyšetření. Měl radost, že mohl říci panu prezidentovi to, co měl na srdci. Znovu žasnul nad tajemstvím Božího vedení, nad Boží prozřetelností a pozorností. 1. února 2010 mu pan prezident Václav Klaus předal řád T. G. Masaryka za vynikající zásluhy o rozvoj demokracie a lidská práva, který si na podzim kvůli nemoci nemohl převzít v Praze. Byly tak oceněny otcovy postoje při pronásledování komunistickým režimem i jeho básnické dílo, z kterého vyzáruje lidskost a věrnost pravdě. V Ostravě převzal řád a v Ostravě byl před lety jako člen Společnosti Dr. Vladimíra Neuwirtha obviněn z vlastizrady, a to také 1. února. „Je to tajemství, potvrzení, že jsme nebyli vlastizrádci,“ řekl.

Během našeho posledního rozhovoru mi kladl na srdce, že nejdůležitější je vztah k Ježíši Kristu. To živé, soustavné, bezprostřední napojení na Krista. Je třeba dělat něco pro lidi kolem nás. Nebýt uzavřen jen ve vlastní rodině. „Je dobré, že v Klubu sv. Anežky pořádáte různé akce,“ pochválil nás starou gardu a byl nadšený, že se v dubnu uskuteční přednáška pana Krumphanzla na téma Idea domova a idea otcovství podle Dr. Vladimíra Neuwirtha. Rozloučil se pak slovy: „Marie, víme o sobě...“ Tato věta ve mně už zůstane. Kéž v nás zůstane také touha a jistota víry, ano víme o sobě. I dnes. Otče, kéž se za vás modlíme. Kéž vás živý Kristus přijme do své blízkosti. Otče, prosím, přimluvejte se i vy za nás, ať nepromarníme to, co nám Bůh dal i skrze vás. Ať nezůstane jen u nostalgických vzpomínek. Ať se neuzavíráme a ať dokážeme dělat něco pro lidi kolem nás. Blízké i vzdálené. Ať vytváříme živá společenství. A až i nás Pán povolá k sobě, kéž se v jednotě s Kristem setkáme i s vámi. Kéž i my jsme svatými všedních dnů. Kéž pod ochranou Panny Marie toužíme, usilujeme, očekáváme a dozráváme do plnosti v náručí Boha Otce skrze Krista našeho Pána.

Marie Smolková

Před 15 lety vznikl Denní stacionář pro seniory

Paní Lilka Pospíšilová je klientkou Denního stacionáře pro seniory na Masarykově ulici v Opavě. Je po sedmi operacích mozku a stacionář navštěvuje denně. Jak sama říká, líbí se jí zde tak, až lituje, že nemůže docházet i o víkendech. „Než sedět u televize, to jsem raději mezi lidmi a tady se stále něco děje,“ říká s nadšením.

Denní stacionář vznikl v rámci Charity Opava právě před patnácti lety. Tehdy se však jmenoval Charitní klub svaté Anežky a byl založen spíše na snaze pomoci osamělým lidem s podlomeným zdravím zůstat aktivními. První vedoucí klubu byla Eva Klapetková. Záhy však onemocněla a práce se na pár letu ujala jako dobro-

volnice Olga Rampáčková, která se rovněž podílela na přípravách tohoto projektu. Lidé, kteří sem zpočátku chodili, nebyli klienty v pravém slova smyslu. „Scházeli se zde ti, kteří šli z dopolední mše, poseděli u kávy, popovídali si, časem se konaly i různé přednášky a besedy. Klienti se začali hlásit až později a šlo především o osoby s

tělesným omezením, ale jinak ještě čilé, které měly například problém s uvařením oběda a které se dospěle děti bály nechávat samotné doma. Ze začátku byla služba zdarma, platilo se jen za obědy, které se dovážely. Když se zaváděly poplatky, měla jsem obavu, zda to klienty neodradí. Díky Bohu se tak nestalo,“ vzpomíná Olga Rampáčková a dodává, že Charitní klub svaté Anežky tehdy úzce spolupracoval s Charitní pečovatelskou službou. Vrchní sestra pravidelně dojížděla měřit tlak a glykemie.

Prostory klubu pak byly od začátku centrem charitní kultury a byly využívány i v odpoledních a večerních hodinách, kdy se zde konaly přednášky a besedy, komponované pořady, například večery poezie s děkanem Msgr. Josefem Veselým, manželi Farnými a dalšími, scházela se zde křesťanská mládež. Dodnes se tady pravidelně setkávají dobrovolníci a přátelé Charity.

V roce 1997 se stala vedoucí Denního stacionáře pro seniory Drahomíra Ziffrová. Za osm let její éry se práce s klienty více zprofesionalizovala a také interiér prošel modernizací, aby plně vyhovoval potřebám seniorů. „Jediné, co zů-

stalo stejné, byl náš přístup k lidem, dbali jsme na to, abychom zachovali rodinnou atmosféru,“ uvádí Drahomíra Ziffrová a její slova potvrzuje i současná vedoucí stacionáře Jana Řehulková. Podstatnou proměnu ale doznala skladba klientů, kterých se zde vystřídal kolem dvou set třiceti. Nyní se jedná o lidi postižené nemocemi stáří, kteří se bez pomoci další osoby neobejdou. Zaměstnanci proto věnují velkou pozornost fyzickým, psychickým, sociálním i duchovním potřebám klientů. Aktivizační programy, společenské kontakty a sociálně terapeutické působení v příjemném prostředí rodinného typu přispívají k intenzivnějšímu prožívání života i v období zásadního úbytku sil. Mnohým zde pobyt tak svědčí, že se jejich celkový stav výrazně lepší. Paní Lilka je dobrým příkladem a jak říká, stacionář by nevyměnila za nic.

U příležitosti 15. výročí se ve středu 10. března v 9.30 hodin uskuteční v chrámu sv. Ducha mše svatá a o týden později ve středu 17. března se otevrou dveře stacionáře veřejnosti, a to od 9 do 14 hodin. Svou účast přislíbil i ředitel Jan Hanuš. Rádi vás uvítáme, přijďte se podívat.

TV NOE natáčela s dobrovolnicemi

O dobrovolnice Charity Opava, které pletou obvazy pro malomocné v Africe a Asii, projevila v únoru zájem ostravská TV Noe. Její reportér navštívil iniciátorku paní Annu Foldynovou a v Chvalíkovických také nejpilnější pletárku paní Květu Víchovou.

Paní Víchové bude brzy osmdesát a její vitalita je obdivuhodná. Neustále má potřebu něco dávat a pomáhat. V začátcích Charity působila jako dobrovolnice v Chráněných rehabilitačních dílnách a se skupinou žen, které dala dohromady, stříhaly látku na tkané koberečky. Teď s nimi plete obvazy, a to už od chvíle, kdy s touto myš-

lenkou přišly sestry Foldynovy. A jak se cítila tváří v tvář kameře? „Abych pravdu řekla, mám od natáčení takový vnitřní neklid,“ svědčila se nám s obavami paní Květa. „Když se mně redaktor ptal, proč to dělám, neodpověděla jsem tak, jak bych chtěla. Bála jsem se, aby to nevyznělo, že se nějak vyzdvihuji. A teď mně to mrzí, protože by to možná zaujalo více lidí, kteří by se do této činnosti mohli zapojit.“

Po krátké odmlce pokračuje: „Víte jak je to psáno v Bibli, že není větší lásky, než položit život za bratra. Já takovou příležitost nemám, tak ten svůj kousek života vkládám do činnosti, která pomůže nemocným.“ Do pletení obvazů však paní Květa a další dobrovolnice vkládaly nejen čas, ale i peníze. Když cena klubička příze Sněhurky dosáhla horentní sumy, zdálo se, že to důchodkyně nebudou finančně zvládat. Paní Květa hledala možnosti jak dál a pak se rozhodla napsat přímo do továrny, zda by nebyli ochotni dát nějakou slevu. To se podařilo, firma slevila cenu příze téměř na polovinu. Pomoc pak přišla i od Charity Opava, která už nyní materiál i poštovné za odeslané obvazy hradí sama.

Žokej Váňa poděkoval za milý dárek

Jak se asi tvářil náš současný nejlepší žokej Josef Váňa, když rozbaloval balíček z Charity Opava, z něhož na něj vykoukla bílá koňská hlava? Vzhledem k tomu, že nepatřila skutečnému koni, tak určitě lépe, než mafián z Kmotra, kde koňská hlava měla úplně jiný význam a nevěstila nic dobrého.

Tahle hlava, kterou pro Josefa Váňu ušila děvčata z Chráněných dílen sv. Josefa, byla výrazem úcty a talismanem pro štěstí. „Všichni tady panu Váňovi fandíme, je to skutečně mimořádná osobnost. Když jsme se loni dověděli, že u příležitosti založení Československé republiky obdržel státní vyznamenání jako ocenění za dlouholetou činnost v tak náročném sportu, jakým dostihy bezesporu jsou, moc jsme mu to přáli. Nápad poslat mu symbolický dárek byl spontánní. Všichni víme, že jedním ze zatím nesplněných cílů pana Váni je vyhrát Velkou pardubickou na bílém koni.“ řekl na vysvětlenou Pavel

Šefránek, který idolu chráněných dílen napsal pěkný průvodní dopis. „Věříme, že mu náš bílý koník přinese štěstí, a že se mu sen podaří uskutečnit. Při jeho píli, skromnosti, cílevědomosti a úžasné vitalitě jsme o tom přesvědčeni,“ vyznal se Pavel Šefránek i za své spoluzaměstnance.

Protože ale v dílnách už od podzimu zápolili s návalem práce, balíček putoval k panu Váňovi až letos. Odpověď přišla obratem a moc potěšila. „Velké díky za krásného bílého koníka. Už se stal miláčkem rodiny,“ napsal Josef Váňa a přiložil památeční pohlednici z loňské Velké pardubické.

••• Inzerce charity

Kdo daruje

• Bavlnky a svíčky

Máte nepotřebné zbytky svíček, bavlnky a klubíčka vlny? Rádi je odebereme zdarma pro Rehabilitační dílnu v Domě sv. Cyrila a Metoděje ve Vlastovičkách. Kontakt: Anička Vaňková, tel. 553 793 401

Pozvánka

• Přípravy na svaté přijímání dětí

Nastává období, kdy se děti připravují k svatému přijímání. Na tak významnou událost se nezapomíná ani po letech a Charita Opava vás u této příležitosti zve k návštěvě svého Krámku u Josifka, který sídlí na Kolářské ulici v Opavě.

Nabízí vše, co je pro tento důležitý den nezbytné. Naleznete zde velkou nabídku křesťanských svíček a ozdob, a také památky na první přijímání, jako například nádherné růžence, křížky či rozmanitá vydání biblí. Jako dárek se hodí také krásné sošky světců.

V prodeji je už rovněž zboží s velikonoční tematikou, především dekorativní předměty, keramika, jarní ubrusy, aromatické a velikonoční svíčky, pohlednice a přáníčka. Přijďte, rádi vám pomůžeme s výběrem. Vybrané zboží vám pěkně zabalíme.

••• Listárna Domovníka

Už je to patnáct let ...

Milí čtenáři, ani se tomu nechce věřit, ale je to opravdu už patnáct let, kdy vznikl Denní stacionář pro seniory a je to už pět let, co jsem jako bývalá vedoucí tohoto projektu v důchodu. Když jsem předávala funkci nové vedoucí, tak

jsem měla trochu strach o jeho budoucnost. Je prý to úplně normální a každý vedoucí si tím projde, pokud mu na zařízení, které vedl, záleží. Musím se přiznat, že obavy byly zbytečné. Stacionář stále „šlape“ a v mnoha případech lépe než dříve. Neztratila jsem kontakt se zaměst-

nanci ani s klienty. Zvou mě na různé svoje akce a oslavy, a já se snažím jim také trochu v rámci dobrovolnictví pomáhat. Přeji všem pevné nervy, zdravý nadhled i laskavý humor. Ať Vám náš dobrý Bůh stále žehná a doprovází Vás!
Drahomíra ZIFFROVÁ

Pište nám!

Listárna zpravodaje Domovník je určena vašim názorům, připomínkám a postřehům. Své příspěvky pošlete na adresu ivana.harazimova@centrum.cz. Těšíme se na ně!

••• Společenská kronika

Blahopřejeme

* Narozneniny v březnu

Věk není to, v čem poznává se stáří, když oči vaše mládím září, a když se srdce umí pousmát, tak ten věk není vůbec znát. V březnu oslaví své narozeniny naši zaměstnanci: **JUDr. René BEDNÁŘ, Milan BŘEZOVSKÝ, Eva DUBOVÁ, Ludmila GALIŠOVÁ, Eliška HEIDEROVÁ, Veronika KUKOLOVÁ, Jan MATOUŠEK, Miroslava SLAVÍČKOVÁ, Jiří WALIG a Marie ZEZULKOVÁ.** Všem přeje hodně štěstí, zdraví a Božího požehnání

Redakce

* Dne 4. března oslaví své narozeniny naše milá kolegyně **Lucka BEDRICOVÁ.** Přeje jí hodně zdraví, štěstí a spokojenosti v pracovním i soukromém životě.

Sociální pracovníci z CHO

* Přeje sílu a zdraví, ať se vám to s vínečkem pěkně slaví. A hlavně štěstí - ať si k vám cestičku každý den klesá, ať radost provází každý váš krok, ať máte úspěšný celičkový rok. Naším milým spolupracovnícům **Erně MAJTÁNOVÉ** a **Anně JARKULIŠOVÉ** přeje k narozeninám jen to nejlepší.

Zaměstnanci Chránné dílny sv. Josefa

* Naše milá **Jana ŘEHULKOVÁ,** chceme Ti všichni k Tvým narozeninám vínošat a stále se s Tebou v našem pracovním kolektivu radovat. Přeje zdraví, Boží požehnání a ať nadále rozdáváš hodně radostných úsměvů.

Tvoje holky a kluk z Denního stacionáře

Poděkování

* Poděkování Štěpánce Gecové

Rád bych na tomto místě poděkoval Štěpánce Gecové za vše dobré, co udělala pro Charitu Opava.

Jak všichni víte, Štěpánka již není od minulého měsíce naší zaměstnankyní. Řízení tak velké organizace, jako je Charita Opava, je často velmi těžké, ředitel musí sladit požadavky a očekávání uživatelů služeb i zaměstnanců, nadřízených i partnerských úřadů a organizací. Není proto divu, že se občas v tomto klubku protichůdných zájmů a názorů zadrhne lidská komunikace. Je to vždy nepříjemné i bolestivé a vždy mě to velmi mrzí a trápí.

Přes to všechno nebo možná právě proto bych chtěl věřit, že z naší spolupráce zůstane důležité to živé a dobré, co se Štěpánce během jejího působení u nás povedlo. A bylo toho opravdu hodně, vždyť její systematická pečlivost se vtiskla do chodu i struktury celé organizace. Připomínat nám ji bude i kniha, věnovaná dvacetileté historii Charity Opava, kterou Štěpánka před svým odchodem sestavila a která by bez ní určitě nevyšla.

Rád bych proto ještě jednou Štěpánce za vše poděkoval a popřál jí za sebe i celou Charitu Opava hodně dobrého v osobním i profesním životě.

Jan HANUŠ, ředitel Charity Opava

••• Info servis

Informujeme

• Poradna pro rozvoj osobnosti

Potřebujete ulehčit svému trápení? Chcete najít způsob, jak se zbavit problémů v osobních i pracovních vztazích? Chcete najít radost ze sebe sama i svých blízkých? Chcete se zbavit vlastností, které vám působí problémy? Chcete nastoupit cestu svého růstu, jak osobnostního, tak duchovního? Hledáte smysl života? Toužíte se zbavit svých zlovyků a závislostí? Chcete být spokojeni sami se sebou? Ptáte se, jak být plni elánu? Nevíte, jak na sobě zapracovat? Pokud zní většina vašich odpovědí ano, pak je tady pro vás Poradna pro rozvoj osobnosti a mezilidské vztahy v sídle Charity Opava na Kylešovské ulici 10. Konzultaci si můžete objednat u Mgr. Márii Killnarové denně v době od 17.00 do 22.00 hod. na telefonním čísle: 605 514 288. Cena 450,- Kč/hod. Profesionální mlčenlivost je samozřejmostí.

• Den otevřených dveří

Střediska Občanská poradna, Naděje – středisko krizové pomoci a Linka důvěry pořádají v úterý 9. března od 13 do 15 hodin Den otevřených dveří. Na programu jsou přednášky na téma „Zadlužování domácnosti – fenomén dnešní doby“ a „Linka důvěry a Naděje jako pomocník v krizi“ s diskuzí a prohlídkou prostor. Den otevřených dveří je určen jak odborné veřejnosti, tak všem, kteří se dostali do těžkých problémů s nimi si neví rady.

• Šetřete vodou

Z důvodu požadavků KHS jsme byli nuceni nastavit režim tak, že v areálu Charity Opava v Jaktáři je napojen přívod vody pouze z vodo-vodního řádu. Všude proto teče jen pitná voda, tedy i ta z kohoutků, které jsou označeny jako „Nepitná voda“.

Nepropásněte

• Mše za Charitu Opava

Mše sv. za Charitu Opava jsou slouženy pravidelně každý čtvrtek v 7 hodin v kostele sv. Petra a Pavla v Jaktáři. Zveme vás ke společné modlitbě za klienty i pracovníky a dobré dílo Charity Opava.